

מאמרי הזוה"ק

פרשת חקת קע"ט ע"ב

וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהֱרֹן לֵאמֹר (במדבר י"ט) זֹאת חֻקַּת
 הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר וְגו'. רַבִּי יוֹסִי פֶתַח, (דברים
 ד) וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל. תָּא חוּי, מְלִין
 דְּאוֹרֵייתָא קִדְיִשִין אֲנֹנ, עֲלָאִין אֲנֹנ, מְתִיקִין אֲנֹנ, רַבִּי יוֹסִי פֶתַח בִּשְׁבַח
 הַתּוֹרָה כְּדִי לִפְרֹשׁ מַה הַהִבְדֵּל בֵּין זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה לְבֵין זֹאת הַתּוֹרָה וּבִתְחִילָה יְקָדִים לְדַבֵּר בִּשְׁבַח
 הַתּוֹרָה: בֵּא וּרְאֵה דְּבָרֵי הַתּוֹרָה קְדוּשִׁים הֵם מַעֲלָם הַבְּרִיאָה, עֲלִיוֹנִים הֵם מַהֲצִירָה, מִתּוֹקִים הֵם
 מַהֲעִשְׂיָה. בְּמָה דְּכֶתִיב כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תהלים יט), הִנָּחֲמִדִים מְזֻהָב וּמְפֹזָר רַב
 וּמִתּוֹקִים מְדֻבָּשׁ וּנִפְתַּח צוּפִים. מֵאֵן דְּאֶשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא, כְּאֵלּוּ קָאִים
 כָּל יוֹמָא עַל טוֹרָא דְּסִינֵי וְקִבֵּיל אוֹרֵייתָא וּלְכֹן מִי שִׁמְשַׁתְּדֵּל וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה
 כֵּאלּוּ עוֹמֵד כָּל יוֹם עַל הָרִי סִינֵי וּמִקְבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, כִּי יֵשׁ כַּח מִלְתִּיקוֹת הַתּוֹרָה אִפִּי אַחֵר אֲלִפִּים
 שְׁנָה לְמִי שֶׁעוֹסֵק בָּהּ וְהִיא מֵאִירָה כּוּם נִתְיַנְתָּה. תָּדָא הוּא דְּכֶתִיב זֶה מַה שֶׁכָּתוּב (דברים
 כז), הַיּוֹם הַזֶּה נִתְּנָה לְעַם. וְהָא אוֹקְמוּנָה חֲבָרִיָּא וּפִי רִש"י, בְּכָל יוֹם יִהְיוּ
 בַּעֲיֵינְךָ כֵּאלּוּ הַיּוֹם קִיבֵּלְתָּ אוֹתָם מֵהָרִי סִינֵי, וְהָרִי כִּבְר פִּירְשׁוּהוּ הַחֲבָרִים, שֶׁחֲבִיבָה תּוֹרָה עַל לּוֹמְדָהּ

כּוּם נִתְיַנְתָּה.

כְּתִיב הָכָא זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה, וְכְתִיב וְזֹאת הַתּוֹרָה, מַה בֵּין
 הָאֵין לְהָאֵין כְּתוּב כֵּן זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה וְכְתוּב זֹאת הַתּוֹרָה, מַה הַהִבְדֵּל בֵּין זֹאת

התורה לזאת חקת התורה, א' מדוע כאן כתוב וזאת בתוספת ו'. ב', מדוע בזאת התורה כתוב בלא חקת. **אֵלָּא רָזָא עֲלָאָה הוּא, וְהָכִי אוּלִּיפְנָא, וְזֹאת תְּתוּרָה** אלא דע כי סוד עליון וגדול הוא וכך למדנו, זאת היא השכינה שהיא המלכות, ואות ו' הוא ז"א, **לְאַחֲזָאָה כֹּלָא בִּיחּוּדָא חַד לְאַשְׁתַּכְחָא כֹּלָא חַד בְּלֹא פִּירוּדָא** להראות שזו"ן ביחוד אחד הם, כי אות ו' הוא ז"א ו"זאת" היא המלכות, **וְלֹא כִלְלָא כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא** ולכלול השכינה עם הקב"ה, להראות שהת"ת ומלכות שניהם אחד בלי פרוד כלל, שהת"ת לבד כולל בתוכו גם את הנוק'. **וְזֹאת, כֹּלָל וּפְרָט בְּחֵדָא, דְּכָר וְנוּקְבָא** המלכות שנקראת זאת, היא נקראת "כלל" כי כוללת בתוכה את העליונים ואת התחתונים, "ופרט" הוא ז"א כי בו נפרטים הו"ק, הם אחד זכר ונקבה. **וּבְגִין כֵּן, וְזֹאת תְּתוּרָה וַדָּאי** ובשביל כך אמר וזאת שהם חיבור זו"ן. **אֲכַל זֹאת כֹּלָא תוֹסַפֵּת וָא"ו,** אבל זאת חקת התורה בלא תוספת ו' מראה על השכינה לבדה הנקראת **חֻקַּת תְּתוּרָה וַדָּאי, וְלֹא תְּתוּרָה, דִּינָא דְאוּרִייתָא, גִּזְרָה דְאוּרִייתָא** ולא התורה לבד, אלא חקת התורה דיני התורה וגזירות התורה, כי עסק התורה הוא בחי' הת"ת שהוא עצם התורה, כי השכינה היא רק חוקים ומצוות, דיני התורה וגזירות התורה, כי המלכות היא העושה הדינים והגזירות כי היא בית דינו של הת"ת.

ענין "הפרה" הוא במלכות דקדושה, המתלבשת בתוך הקליפות ומבררת את הניצוצות הקדושים מתוכן בסוד ומלכותו בכל משלה, ואז אותם הניצוצות חוזרים לקדושה. וזה פי' מטהרת את הטמאים, היינו ניצוצות הקדושה בתוך הקל'י, ומטמאה את הטהורים, היינו כאשר המלכות הטהורה הולכת לברר הניצוצות מהקל'י ואז יורדת בין הקליפות ומתחללת טהרתה וקדושתה.

דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה, הִיא פָּרָה לְדִבְיוֹתָא
קָא אֲתִיָּא. זאת הפרה האדומה [א] שהיא בחינת המלכות שיורדת לקליפות,
 לטהר היא באה. **לְדַבָּאָה לְמִסְאָבִי** הרי היא באה לטהר ולנקות הטמאים, והכוונה על
 ניצוצות הקדושה שבקליפה. **פָּרָה דִּקְבִילַת מִן שְׂמָאֲלָא** המלכות נקראת
 פר"ה-פ"ר ה', שמקבלת ה"ג מן השמאל דז"א, כי אות ה' שהיא השכינה, מקבלת פ"ר דינים
 שהם ה"ג מנצפ"ך מז"א, והרי פרה, ועי"ז היא יורדת לקליפות לברר ניצוצי קדושה. **וּמֵאֵן**
הוּא לְשְׂמָאֲלָא, שׁוֹר ומי הוא לשמאל, השור שהוא גבורה דז"א, כי אלהי"ם דידוי"ן
 גימ' ש', וריבוע אלהי"ם גימ' ר', וחמש אותיות אלהי"ם שנכללו ביסוד הן ע"ה אות ו', הרי שור
בְּמָה דָּאֵת אָמֵר, כמו שנאמר (יחזקאל א) **וּפָנִי שׁוֹר מִהַשְּׂמָאֵל** א"ב
 הגבורות שבשור הן בשמאל. **אֲדָמָה, פִּי סִמְקָא פּוֹרְדָּא** אדומה כשושנה, שיש

עיונים והארות

האדם. התשובה מצאה חן בעיני הגוי והלך לדרכו.
לאחר מכן שאלו תלמידיו את רבן יוחנן בן זכאי:
 לאותו גוי דחית בדברים בעלמא, לנו מה
 תאמר, אמר להם: זהו שנאמר "זאת חקת התורה",
 שאותה מצוה היא סוד גדול, ואל תהרהרו בה
 למצוא טעמה. חוקה חקקתי וגזירה גזרתי ואין
 אתה רשאי לעבור על גזרתי (ילקוט שמעוני חקת).

זאת הפרה היא במלכות דקדושה המתלבשת בתוך
 הקליפות ומבררת את הניצוצות הקדושים
 מתוכן בסוד ומלכותו בכל משלה, ואז אותם
 ניצוצות חוזרים לקדושה. וזה פ"י מטהרת את
 הטמאים היינו ניצוצות הקדושה בתוך הקלי',
 ומטמאה את הטהורים היינו המלכות הטהורה
 כאשר הולכת לקלי' לברר טומאות שם ואז יורדת
 בין הקליפות ומתחללת טהרתה וקדושתה.

א. מספרים חז"ל שגוי אחד פנה לרבן יוחנן בן
 זכאי, ואמר לו: אותם מעשים שאתם עושים
 בפרה אדומה נראים כמעשה כשפים שאתם
 לוקחים פרה אדומה, שורפים אותה, ולוקחים את
 האפר ומטילים אותו לתוך מים ומזים שתיים ושלש
 פעמים על מי שנטמא במת, ובזה אתם אומרים
 שהוא טהור, והרי דברים אלה אי אפשר להבינם.
 שאלו רבן יוחנן: האם נכנסה בך רוח רעה בגופך,
 ענה לא. אמר לו: האם ראית אדם שנכנסה בגופו
 רוח רעה, אמר לו כן! ומה רפואה שעשו לו, אמר
 לו: הביאו שורש והקטירוהו תחת האיש הזה והזו
 עליו מים ואז יצאה הרוח רעה. אמר לו רבן יוחנן:
 ישמעו אזניך מה שפיך מדבר! בדיק כך נצטוינו
 בתורה הקדושה שעל ידי אפר פרה אדומה שמזים
 על הטמא, הטומאה פורחת ממנו ובכך נטהר

בה מעט לובן דהיינו שיש בה גם בחי' רחמים. **יְכַתִּיב, (שיר השירים ב) בְּשׁוֹשְׁנָה**
בֵּין תְּחוֹתַיִם כשושנה בין הקוצים שהם הקלי' העושים דין. **אֲדָמָה** פי' גִּזְרֵת
דִּינָא שהיא חותכת וגוזרת הדין.

תְּמִימָה, מֵאֵי תְּמִימָה מדוע כתוב תמימה, הרי כבר כתוב אשר אין בה מום.
בְּמָה יִתְנַיֵּן כמו שלמדנו, **שׁוֹר תָּם וְשׁוֹר מוֹעֵד. שׁוֹר**
תָּם דִּינָא רַפִּיא דִּין רַפָּה. שׁוֹר מוֹעֵד דִּינָא קְשִׁיא דִּין קְשָׁה. אִנּוּף
הָבֵא, תְּמִימָה, דִּינָא רַפִּיא, גְּבוּרָה תִּתָּא, גַּם כֵּאן, מֵה שִׁכְתָּב תְּמִימָה
פי' דִּין רַפָּה, מַלְכוּת הַתְּחַתּוּנָה שהיא בחי' רחל העומדת מהחזה דז"א ולמטה, ושם החסדים
מגולים, ולכן מתמתקים דיניה ונקראת דינא רפיא, **דָּא הִיא תְּמִימָה** וזו הכוונה תמימה,
לפי שפועלת הדין ברחמים. **גְּבוּרָה עֲלָאָה דָּא הִיא דִּינָא קְשִׁיא** גבורה עליונה
זו היא דין קשה, פי' פרצוף לאה שעומדת מחזה דז"א ולמעלה, ושם החסדים סתומים ביסוד אמא
ולכן דיניה קשים, **וְהִיא יֵד הַחֲזָקָה תְּקִיפָא** הקשה בדיניה, שבאה מהיד החזקה
דז"א, מצד הגבורה.

אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם, בְּמָה דָּאֵת אֲמֵר כמו שנאמר (שיר השירים ד) **בְּלֶךְ**
יָפָה רַעֲיָתִי וּמוּם אֵין בָּהּ, שְׂבֹאֶשׁר הִשְׁכִּינָה הִיא לַמַּעֲלָה בִּאֲצִילוֹת וְלֹא
יֵרְדָה לַמַּטָּה בְּקִלְפּוֹת אז אין בה אחיזת הקלי', **אֲשֶׁר לֹא עָלָה עֲלֶיהָ עַל, עַל**
יְכַתִּיב על כתוב חסר ו', **בְּמָה דָּאֵת אֲמֵר** כמו שאתה אומר (שמואל ב כג) **וְנָאִם**
הַגִּבּוֹר הוֹקֵם עַל, וּדְרָשׁוּ חו"ל שנאמר זה על דוד המלך שתיקן מאה ברכות גימ' ע"ל
לתיקון השכינה הקדושה במאה ספירות של ז"א שמתקנות את השכינה. **מֵאֵי טַעְמָא** ומה
הטעם שז"א מתקן את השכינה הקדושה **בְּגִין דְּהִיא שְׁלוּמֵי אֲמוּנֵי יִשְׂרָאֵל**

היות והיא משלמת את הספירות דז"א הנקרא ישראל, וְעָלֶיָּהּ פִּי לָא הִיא, אָלָא עָמָה. ומ"ש עליה, אין הכוונה עליה אלא עמה, אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיָּה עַל ומש"כ לא עלה עליה על, פי' שז"א הנקרא "על"–מאה ספירות, לא עלה עליה בסוד יחוד, אלא עומד עמה אח' באח' בלא יחוד. תִּיַּיְנוּ דְּכַתִּיב זה מש"כ, (עמוס ה) בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל היא השכינה עדיין היא בתולה לגבי ז"א שנקרא ישראל, (בראשית כד) בְּתוֹלָה וְאִישׁ לֹא יִדְעָה ז"א שנקרא איש, לא ידעה בסוד יחוד.

רעיא מהימנא

פרשת חקת ק"פ ע"ב

פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם וְגו' שכל עניני הפרה הם שתתלבש המלכות דקדושה תוך קליפת נוגה, ותברר ותוציא הניצוצות הקדושים שנשארו בתוכה. וכן ע"י המלאכה אשר האדם עושה בששת ימי החול, מברר ניצוצות הקדושה מתוך הקלי' ע"י הו"ק, אבל ביום שב"ק אָסוּר לְחַרּוֹשׁ בְּשֶׁבֶת חֲרִישָׁה דְּשׁוּר וכן שאר מלאכות, דְּאִתְמַר, (תהלים קכט) עַל גְּבִי חָרְשׁוֹ חוֹרְשִׁים. כי כל העבודה היא כדי לברר ברורים ובשב"ק אין ברורים, שע"י חרישה בשבת או שאר מלאכות, גורם שתצטרך המלכות לצאת מן הקדושה אל הקליפות ולברר הברורים. וְשִׁכְנִיתָא תַּתָּאָה, אִיהִי פָּרָה אֲדָמָה, מְסֻרָא דְּגִבּוּרָה והשכינה התחתונה שהיא פרה אדומה היא מצד הגבורה כי היא מבררת את הרפ"ח ניצוצות שבנוגה. תְּמִימָה מְסֻרָא דְּחֶסֶד, דְּאִיהִי דְּרָגָא דְּאִבְרָהָם תמימה מצד החסד שהיא מדרגת אברהם אבינו איש חסד, דְּאִתְמַר בֵּיהּ שנאמר בו (בראשית יז) הִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי וְהָיָה תָמִים. אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם, מְסֻרָא דְּעֻמּוּדָא דְּאִמְצְעִיתָא מצד העמוד האמצעי שהוא הת"ת. אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיָּה עַל, מְסֻרָא

דְּשִׁבְנִיתָא עֲלָאָה מצד השכינה העליונה שהיא הבינה סוד יום השבת שהמלכות עולה לשם, דְּאִיהִי חִירוֹ בְּאַתָּר דְּאִיהִי שְׁלֵטָא שהיא נקראת חירות במקום שהיא שולטת, ושם נאמר, וְהִזְרֵה קֶרֶב, לִית רִשׁוֹ לְסִטְרָא אַחְרָא לְשִׁלְטָאָה והזר הקרב יומת שאין רשות לסטרא אחרא לשלוט. לֹא שִׁטָּן, וְלֹא מִשְׁחִית, וְלֹא מְלַאךְ הַמּוֹת כי בבינה אין שום אחיזה לחיצונים, דְּאֵנּוֹן מְסִטְרָא דְּגִיְהֵנָם שהם מצד הגיהנם שהוא נח ביום שב"ק. (ע"כ רעיא מהימנא).

וְנִתְתָּם אוֹתָהּ אֶל אֱלֻעֶזֶר, ואמרו רז"ל מִצּוֹתָהּ בְּפָנָי, וְאוֹקְמוּהָ מצות פרה אדומה היא בסגן, שהוא אלעזר ששרשו מהחסדים דיסוד דאימא שבז"א, וכבר בארו סוד זה החכמים. מֵאִי טַעְמָא לִיָּהּ וְלֹא לְאַהֲרֹן מֵהַטַּעַם שְׁנוֹתָנִים את מצות פרה לסגן אלעזר שהוא מאמא, ולא לאהרן הכהן שהוא מאבא. אֱלָא, אַהֲרֹן שׁוֹשְׁבֵינָא דְּמִטְרוֹנִיתָא אלא אהרן הכהן הוא השושבין של המלכה הגורם ליחוד השכינה עם ז"א, וכבר אמרנו שענין פרה אדומה הוא לברר ניצוצי הקדושה ולא ליחד את זו"ן. וְעוֹד, דְּאַהֲרֹן לֹא אֶתִי מְסִטְרָא דְּטַהוֹר, אֱלָא (קע"ז ע"ב) מְסִטְרָא דְּקָדוֹשׁ ועוד מסביר הזוה"ק מדוע לא עסק אהרן בפרה, היות והוא לא בא מצד הטהרה שהיא בחי' חסד דגבורה, אלא מצד "קדוש" שהקדושה היא מגבורה דחסד, וּבְגִין דְּדָא אֶתִיא לְטַהֲרָה, לֹא אֶתִיָּהִיב לִיָּהּ ולפי שהפרה באה לטהר מצד החסד דגבורה, שעי"ז מרחיקים את הקליפות ואחיות החיצונים, לכן לא ניתנה לאהרן הכהן שהוא החסד הגמור בסוד אבא עילאה, ושאר הכהנים שיש להם שורש לאחיזה בחסד דאימא יכולים לפעול בה.

כָּל מְלָה דְּהֵאִי פָּרָה הִיא בְּשִׁבְעַה כל דבר במעשה הפרה הוא בשבע, דהיינו, ו' בְּבוֹסִים וְכוּ' כלומר שבפרשת פרה מוזכר שבע פעמים פרה, שבע פעמים

שריפה, שבע פעמים הזאה, שבע פעמים כיבוסים, שבע פעמים טהרה, שבע פעמים טומאה, שבעה כהנים, ולכן נקראת הפרה "בת שבע" כנודע, **וְהָא אֲתָמָר** וכבר למדנו את זה לעיל בפרשת "אחרי מות", **מֵאִי טַעָמָא** ומה הטעם בשבע, **בְּגִין דְּהִיא שְׁבַע שָׁנִי שְׁמָטָה** לפי שהמלכות היא סוד שבע שנות שמיטה, שהיא כוללת בתוכה ז' ספירות דז"א, **וּבֵת שְׁבַע אֲתָקָרִי** והמלכות נקראת בת שבע, כי היא אחת משבע ספירות אלו וכללותן בה, **וְעַל דָּא כָּל עוֹבְדֵי בְּשָׁבַע** ועל כן כל מעשי הפרה נזכרים בתורה שבע פעמים לרמוז את ז' הספירות שבמלכות. **תָּא חַוִּי** בא וראה, **כָּל מֵאִי דְּאֲתַעְבִּיד מִהָאִי פָּרָה** כל מה שנעשה מפרה זו, המטרה היא **בְּגִין לְדַבָּחָה וְלֹא לְקַדְשָׁא** כדי לטהר את האדם מהטומאה ולהסיר מעליו אחיזת הקליפות, ולא בא כדי לקדש את האדם ולהוסיף קדושה על קדושתו, **וְאָף עַל גַּב דְּאֲתִייהִיב לִסְגָן** ואע"פ שניתנה הפרה לסגן שהוא בחסד, אפילו הכי **הוּא לֹא שְׁחִיט וְלֹא שְׂרִיף** הוא לא שוחט אותה ולא שורף אותה, אלא זר שוחט ואלעזר רואה כדי לא לעשות פעולות של דין, **בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּכַּח דִּינָא בְּסִטְרוֹי** כדי שלא ימצא דין מצד הכהן שהוא בחסד, **וְכָל שְׂכֵן אַחֲרָן דְּאִיהוּ בְּדִרְגָּא שְׁלִים יִתִּיר** וכל שכן שלא ניתנה מצות הפרה לאהרן הכהן שהוא במדרגה שלמה יותר מאלעזר, כי הוא באבא עלאה ששם שורש החסד, **דְּלֹא כְּעִי לְאִשְׁתַּכַּח תַּמָּן וְלֹא אֲדַמְנָא תַּמָּן** שלא ראוי לאהרן הכהן להימצא שם ולהודמן שם בשריפת הפרה שלא לעורר דין במקום גבוה.

הָאִי פָּרָה, בִּיּוֹן דְּאֲתַעְבִּיד אֶפֶר זאת הפרה כיון שנעשתה אפר, שהיא אותיות א-פר שנכללו בה ה"ג מנצפ"ך לבחינה אחת, **כְּעִי לְמַשְׁדִּי בִּיה עֵץ אֶרֶז, וְאִזּוּב, וְשָׁנִי תוֹלַעַת** צריך להשליך בה עץ ארז שהוא בתפארת, ואזוב שהוא ביסוד ושני

תולעת שהוא בגבורה, וְהָא אֱלִין אֶתְמָרוּ וְהָי אלה הדברים כבר למדנו עליהם בפרשת מצורע. וְאֶסֶף אִישׁ מְהוֹרָה שהוא בגבורה שהיא מעלה את המלכות מתוך הקליפות, וְלֹא קָדוֹשׁ שהוא בחסד. וְהִנֵּינָה מְחוּץ לְמַחֲנֶה בְּמָקוֹם מְהוֹרָה פ"י, שבתחילה צריך להטהר מחוץ למחנה שהוא מקום טהור, וְהָא מְהוֹרָה לֹא אֶקְרִי אֶלָּא מִן סְטָרָא דְמִסְאֵב בְּקַדְמִיתָא כי לא נקרא אדם טהור אלא שהיה טמא בתחילה. וכן המלכות, בתחילה עולה מבין הקליפות למקום טהור ואח"כ למקום קדוש.

וְהָא דְכָלָּא הָאִי דְכִתִּיב כֹּל סוֹד פֶּרֶה אֲדוּמָה הוּא מִה שְׁכָתוֹב לְמִי נִדָּה תְּשִׁאת הִיא, שפ"י בְּגִין דְּכָל דִּינִין תִּתְּאִין לפי שכל הדינים התחתונים אינם מתעוררים, וְכָל אֲנָוִין דְּאֵתוּ מִסְטָרָא דְמִסְאֵבָא וכן כל אותם כוחות טומאה שבאו מצד הטומאה ואין להם שליטה, אלא כִּד אִיהוּ יִנְקֵא מִסְטָרָא אַחְרָא כאשר המלכות יונקת מן הסטרא אחרא, וְיִתִּיבַת בְּדִינָא ויושבת בדין ופועלת דין, בְּמָה דְּאֵת אֲמַר (ישעיה לד) חרב לה' שהיא חרב נוקמת נקם ברית מבחי' המלכות מְלֵאָה דָם הַדְּשָׁנָה מְחֻלָּב ע"י אחיזת הקל"י היא מלאה דם נידות, וע"י מעשה אפר הפרה היא נטהרת. בְּדִין, בְּלֵהוּ מִתְעַרְרִי וּמִסְתַּלְקִי וְיִשְׂרָאֵן בְּעֵלְמָא ואז כוחות הקליפות מתעוררים ועולים ושורים בעולם לפעול הדין, בְּיִוֵּן דְּעֵבְדִּי הָאִי עוֹבְדָא דְלִתְתָּא כיון שעושים את מעשה פרה אדומה למטה, וְכָל הָאִי דִּינָא בְּאֶתֶר דָּא דְהָאִי פֶּרֶה וכל הדין הזה נעשה במקום הזה בזאת הפרה ששוחטים אותה ושורפים אותה ואוספים את אפרה, וְרִמָּאן עָלֶיהָ עֵץ (דף קפ"א ע"א) אֶרֶז וְגו' ומשליכים לתוכה עץ ארז ואזוב ושני תולעת ועי"ז מתמתקים הדינים ומתבטלים. בְּדִין אֶתְחַלֵּשׁ חֵילָא דְלֵהוּן אז נחלש כח הקליפות שמהן באה הטומאה לעולם, וְכָכָל אֶתֶר דְּיִשְׂרָאֵן, אֶתְבְּרוּ

וְאַתְּחַלְשׁוּ וְעָרְקִין מִנִּיהַּ, ובכל מקום ששורות ונמצאות הקליפות, הן נשברות ונחלשות ובורחות מחמת מי החטאת, דִּהְיֵה חֵילָא דְלִהוֹן אֶתְחִי כְּגִוּוֹנָא דָּא לְגַבִּייהוּ כי כח הזה שלהם נראה להם שהוא נשבר ונשרף כמו שנעשה בפרה, בְּדִין לָא שְׂרָאן בְּכַר נֶשׁ וְאַתְרֵכִי ואז לא שורים עוד באדם ונטהר האדם ע"י אפר הפרה.

וְעַל דָּא אֶתְקַרֵּי מִי נִדָּה ועל כן נקרא מי נדה כי הוא, מִיָּא לְדַבָּא מִים לטהר שהוא מטהר את טומאת הנדה מן המלכות. כִּד עֲלָמָא שְׂאֲרִי בְּדִינָא וכאשר העולם שורה בדין מחמת אחיזת הקליפות, וְסִטְרָא מְסַאבָּא אֶתְפִּשֵׁט בְּעֲלָמָא וצד הטומאה מתפשט בעולם, הָבֵא אֶתְפִּלְיָן כָּל וִינִין מְסַאבָּא, וְכָל וִינִי דְכִי כֵּן באן במלכות נכללים כל מיני טומאה וכל מיני טהרה, וְכִינִין כִּד טוֹמָאָה וְטִהָרָה, כְּלָלָא עֲלָאָה דְאִוְרִייתָא לכן הטומאה והטהרה הם כלל גדול בתורה כי בהן תלויה הטהרה של השכינה הקדושה, וְאִוְרִייתָא חֲבֵרִיא וכבר בארו זה החברים. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לִבְנֵי רַבִּי אֶלְעָזָר, עֲבִדְתָּ דְלֵא יִימְרוּן חֲבֵרִיא מֶלֶךְ אֲבִתְרָךְ עשית שלא יאמרו החברים דבר אחריך כי אמרת לבדך כל מה שיש בסוד

פרה אדומה.